

Arrest

nr. 188 811 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 april 2017.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt omstandig gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde persoonlijke betrokkenheid van verzoekster en haar zoon in de bloedvete tussen de familie van haar vader en die van haar moeder. Daarnaast wordt vastgesteld dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Verzoekers volharden in het risico dat hun zoon, als enige overgebleven mannelijk familielid, loopt in Albanië en verwijzen hiertoe naar algemene artikelen die moeten aantonen dat de Kanun niet altijd zo strikt wordt toegepast zoals de commissaris-generaal voorhoudt en tegenwoordig ook vrouwen en kinderen een risico lopen. Dient echter te worden opgemerkt dat de door verzoekers bijgebrachte artikelen eerder vaststellingen bevatten die algemeen van aard zijn en zodoende geenszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld. Zo kan luidens verschillende bronnen geraadpleegd door het Commissariaat-generaal volgens de regels van de kanun enkel maar de mannelijke leden met een rechtstreekse bloedlijn gevisieerd worden in een bloedwraak. Gezien verzoeksters zoon tot de clan van haar echtgenoot behoort, is haar zoon volgens de regels van de kanun geen doelwit van de bloedwraak. Waar verzoekers in hun verzoekschrift opmerken dat het niet is uitgesloten dat een lid van de familie H. die onvoldoende kennis heeft van de kanun wraak zou kunnen nemen op hun zoon of indien de familie H. zich niet kan wreken op de broers en zonen van de dader zij zich zullen richten op mannelijke familieleden die zich in Albanië vinden, komen zij niet verder dan loutere veronderstellingen die zij geenszins weten hard te maken. Verzoeksters verklaringen tonen duidelijk aan dat zij en haar zoon niet persoonlijk gevisieerd worden in een bloedwraak, maar dat zij bedreigd werden omdat verzoekster het adres van haar vader wist en deze niet wou prijs geven (gehoor 5 januari 2017, 11). Dit blijkt ook uit het besluit van verzoekster om in 2009 niet met haar vader mee te gaan omdat zij een relatie had met haar huidige echtgenoot en zij zou huwen en zij dacht dat zij geen problemen meer zou hebben na haar huwelijk (gehoor 5 januari 2017, 16). Verder blijkt uit haar verklaringen dat de familie langs moederskant tijdens al die jaren nadat de bloedwraak uitgesproken is, er alle kans toe hebben gehad om wraak op haar te nemen gezien zij meermaals contact had met hen, maar dat zij dit nagelaten hebben (gehoor 5 januari 2017, 14, 16, 21). Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekers, ofschoon zij toen reeds problemen kenden met de familie van verzoeksters moeder om het adres van haar vader prijs te geven, nagelaten hebben om asiel aan te vragen toen zij twee keer naar België zijn gekomen (met name in april 2012 en november 2013). Dat zij dit nu wel doen omdat de bedreigingen zijn geëscaleerd na de geboorte van hun zoon (in april 2013), biedt hiertoe geen verschoning. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat

hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Dient bovendien te worden vastgesteld verzoekers ook na de geboorte van hun zoon in april 2013 nog steeds geen asiel hebben aangevraagd toen zij in november 2013 voor de tweede maal in België waren. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de ernst van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt vervolgens dat verzoeker niet aannemelijk maken dat zij omwille van de geuite bedreigingen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten, met wie zij overigens zelf nooit problemen kenden. Verzoekers hebben immers nooit klacht ingediend tegen deze bedreigingen. Indien verzoekers de bedreigingen niet aangeven, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Zo verzoekers wijzen op het feit dat verzoeksters vader, zussen en broer wel erkend werden als vluchteling, wijst de Raad er op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. In casu komt in de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, motieven welke niet afdoende worden weerlegd.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 april 2017, voeren verzoekende partijen aan dat er onterecht geen geloof wordt gehecht aan hun vrees voor vervolging omwille van bloedwraak in het kader van een familiekwestie. Verzoekende partijen lichten toe dat zij contact hebben gehad met de familieleden die hier in België erkend zijn als vluchteling omwille van hun vrees voor vervolging vanwege wraak, met name de vader en de broer van verzoekster, en dat om die reden de haat bij de familie van de overleden moeder opnieuw is opgelaaid en zij thans verzoekster bedreigen en eisen dat zij het adres zou geven van haar vader en broers. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij geen bescherming kunnen bekomen van de Albanese autoriteiten en dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke wraakproblematiek. Verzoekende partijen benadrukken nog dat de problemen thans nog ernstiger zijn nu zij een zoon hebben die ook gevisieerd wordt als mannelijk lid van de familie. Tot slot wijzen verzoekende partijen erop dat het feit dat hun zoon minderjarig is niet afdoet aan de vrees dat hij zal worden belaagd door de familie van de vermoorde moeder.

4.2. In de beschikking wordt met betrekking tot de voorgehouden vrees van verzoekende partijen het volgende gesteld: *“Zo kan luidens verschillende bronnen geraadpleegd door het Commissariaat-generaal volgens de regels van de kanun enkel maar de mannelijke leden met een rechtstreekse bloedlijn gevisieerd worden in een bloedwraak. Gezien verzoeksters zoon tot de clan van haar echtgenoot behoort, is haar zoon volgens de regels van de kanun geen doelwit van de bloedwraak. Waar verzoekers in hun verzoekschrift opmerken dat het niet is uitgesloten dat een lid van de familie H. die onvoldoende kennis heeft van de kanun wraak zou kunnen nemen op hun zoon of indien de familie H. zich niet kan wreken op de broers en zonen van de dader zij zich zullen richten op mannelijke familieleden die zich in Albanië vinden, komen zij niet verder dan loutere veronderstellingen die zij geenszins weten hard te maken. Verzoeksters verklaringen tonen duidelijk aan dat zij en haar zoon niet persoonlijk gevisieerd worden in een bloedwraak, maar dat zij bedreigd werden omdat verzoekster het adres van haar vader wist en deze niet wou prijs geven (gehoor 5 januari 2017, 11). Dit blijkt ook uit het besluit van verzoekster om in 2009 niet met haar vader mee te gaan omdat zij een relatie had met haar huidige echtgenoot en zij zou huwen en zij dacht dat zij geen problemen meer zou hebben na haar huwelijk (gehoor 5 januari 2017, 16). Verder blijkt uit haar verklaringen dat de familie langs moederskant tijdens al die jaren nadat de bloedwraak uitgesproken is, er alle kans toe hebben gehad om wraak op haar te nemen gezien zij meermaals contact had met hen, maar dat zij dit nagelaten hebben (gehoor 5 januari 2017, 14, 16, 21).*

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekers, ofschoon zij toen reeds problemen kenden met de familie van verzoeksters moeder om het adres van haar vader prijs te geven, nagelaten hebben om asiel aan te vragen toen zij twee keer naar België zijn gekomen (met name in april 2012 en november 2013). Dat zij dit nu wel doen omdat de bedreigingen zijn geëscaleerd na de geboorte van hun zoon (in april 2013), biedt hiertoe geen verschoning. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Dient bovendien te worden vastgesteld verzoekers ook na de geboorte van hun zoon in april 2013 nog steeds geen asiel hebben aangevraagd toen zij in november 2013 voor de tweede maal in België waren. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de ernst van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.(...)”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 24 april 2017 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich in wezen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de middelen van hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS